

Sygn. akt: I C 1052/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o.(...)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. (...) kwotę 1230 zł (tysiąc dwieście trzydzieści zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 19 października 2015r. do dnia zapłaty, przy czym od dnia 01.01.2016r. w wysokości nie wyższej niż odsetki ustawowe za opóźnienie,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 349 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1052/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. w pozwie wniesionym przeciwko (...) S.A. domagał się zapłaty kwoty 1.230 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 października 2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 10 sierpnia 2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki N. (...) o nr rej. (...) należący do M. M.. Sprawca kolizji ubezpieczony był w Towarzystwie (...) pozwanego. W dniu 7 września 2015 roku pozwany zawarł z powodem umowę najmu, która trwała do dnia 12 września 2015 roku. Powód w niniejszym postępowaniu dochodził od pozwanego należności za czas trwania najmu pojazdu zastępczego tj. od dnia 7 do 12 września 2015 roku. Legitymację czynną powód nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 12 września 2015 roku, przenoszącej uprawnienia do dochodzenia roszczeń przez powoda w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wysokość dochodzonego roszczenia wynika zaś z wystawionej przez powoda faktury VAT nr (...) z dnia 12 września 2015 roku opiewającej na kwotę 1.230 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Strona pozwana podniosła m.in. zarzut bezzasadności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, albowiem powód nie wykazał w jakim celu pojazd zastępczy był wykorzystywany i czy poszkodowany mógł zapobiec zwiększeniu rozmiaru szkody poprzez korzystanie z innych środków transportu. Nadto

powód wskazywał, iż stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda została bezzasadnie zawyżona. Firmy oferujące wynajem pojazdów tej samej klasy co pojazd wynajęty przez powoda, oczekują bowiem stawek znacznie niższych, nawet już od około 185 złotych brutto za dobę. Strona pozwana kwestionowała także czas najmu pojazdu zastępczego, podnosząc iż ewentualnie należne odszkodowanie może dotyczyć w sumie maksymalnie 7 dni (tzw. technologiczny czas naprawy pojazdu).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 sierpnia 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód osobowy marki N. (...) o numerze rej. (...), będący własnością M. M.. Sprawcę kolizji łączyła ze stroną pozwaną (...) S.A. w W. umowa OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Następnego dnia poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. W dniu 18 sierpnia 2015 roku ubezpieczyciel dokonał oględzin pojazdu.

Uszkodzony pojazd został oddany w dniu 19 sierpnia 2015 roku do naprawy w autoryzowanej stacji obsługi pojazdów marki (...) Sp. z o.o. w O.. W tym samym dniu dostarczono do warsztatu naprawczego kalkulację naprawy. W związku z istniejącymi znacznym rozbieżnościami w zakresie kosztów naprawy, w dniu 20 sierpnia 2015 roku zwrócono się do pozwanego ubezpieczyciela o wykonanie dodatkowych oględzin, co nastąpiło w dniu 24 sierpnia 2015 roku. Następnie w dniu 26 sierpnia 2015 roku doręczono do warsztatu kalkulację naprawy z uwzględnieniem dodatkowych oględzin. Z uwagi na możliwość wystąpienia tzw. szkody całkowitej zakład naprawczy zwrócił się do pozwanego o akceptację końcową kosztorysu. Pozwany w dniu 3 września 2015 roku wyraził zgodę na dokonanie naprawy pojazdu zgodnie z kalkulacją sporządzoną przez warsztat. Wydanie poszkodowanemu naprawionego pojazdu nastąpiło w dniu 12 września 2015 roku.

W związku z koniecznością naprawy uszkodzonego pojazdu, poszkodowany M. M. w dniu 7 września 2015 roku wynajął samochód zastępczy marki S. (...) o nr rej. (...) w (...) Sp. z o.o. Sp. k. w O. z terminem zwrotu ustalonym na dzień 12 września 2015 roku. Poszkodowany M. M. w okresie najmu pokonał w/w samochodem dystans 351 km. Używał go głównie w celu dojazdu na rehabilitację, zrobienia zakupów, zawiezienia teściowej do lekarza i córki na korepetycje. W dniu 10 września 2015 roku poinformował pozwanego o wynajęciu pojazdu zastępczego na okres likwidacji szkody.

W dniu 12 września 2015 roku powód wstawił poszkodowanemu M. M. fakturę VAT nr (...) za wynajem pojazdu zastępczego marki S. (...) za okres od 7 do 12 września 2015 roku na kwotę 1.230,00 zł brutto. Ustalono stawkę dobową w wysokości 200 zł netto plus podatek VAT. Także w dniu 12 września 2015 roku poszkodowany zawarł z (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w O. umowę cesji wierzytelności, zgodnie z którą przeniósł na powoda wierzytelność w wysokości 1.230 złotych przysługującą mu w stosunku do (...)z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(dowód: faktura VAT k. 4, cesja wierzytelności k. 5, informacja o dokonanej cesji k. 6, historia naprawy pojazdu k.8, umowa krótkoterminowego najmu nr (...) k. 9, pismo z dn. 7.09.2015r. k. 10, zeznania świadka M. M. k. 66-66v., korespondencja mailowa k. 93-94, akta szkody na płycie CD k. 95)

Pismem z dnia 12 września 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.230 złotych tytułem faktury VAT nr (...).

W dniu 14 stycznia 2015 roku pozwany przyznał (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.220,15 zł tytułem kosztów pojazdu zastępczego za okres od dnia 18 sierpnia 2015 roku do dnia 7 września 2015 roku, w związku ze zdarzeniem z dnia 10 sierpnia 2015 roku w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki N. o nr rej. (...) należący do M. M..

(dowód: pismo z dn. 12.09.2015r. k. 11-13, dokument likwidacji szkody k. 41-44)

Wskazany w pozwie czas użytkowania przez M. M. pojazdu zastępczego był celowy, konieczny oraz ekonomicznie uzasadniony. Czas naprawy powinien wynosić maksymalnie około 17 dni, biorąc pod uwagę rzeczywisty proces

naprawy, zmianę stanowisk pracy, obsadę osobową wykonującą poszczególne prace, oprzyrządowanie i narzędzia, prace pomiarowo – kontrolne, współczynnik wydajności, czas na zamówienie i uzyskanie niezbędnych części i materiałów, wymuszone przestoje wynikające z weekendu oraz przyjęcie i wydanie auta po naprawie. Na wydłużający się proces naprawy nie miało wpływu postępowanie wykonawcy, uszkodzonego czy powoda, lecz prowadzenie postępowanie likwidacyjnego przez pozwanego w sposób opieszale i niezrozumiale. Średnia stawka czynszu pojazdów klasy C/D (do której należy wynajęty przez uszkodzonego pojazd) oscylowała na rynku (...) w granicach około 208 zł netto za dobę.

(dowód: opinia biegłego J. A. k. 71-77, opinia uzupełniająca k. 103-107, ustna opinia uzupełniająca k. 126-126v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezsporne były zarówno okoliczności kolizji z dnia 10 sierpnia 2015 roku, do której doszło z winy sprawcy kierującego pojazdem ubezpieczonym z tytułu OC u strony pozwanej, jak i fakt odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę powstałą w pojeździe uszkodzonego. Kwestię sporną stanowiła natomiast długość okresu potrzebnego do naprawy uszkodzonego pojazdu oraz związany z tym okres najmu samochodu zastępczego, a także zasadność obciążenia ubezpieczyciela kosztami najmowanego pojazdu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przedłożonych przez strony dokumentach, a zwłaszcza umowie przelewu wierzytelności z dnia 12 września 2015 roku, umowie krótkoterminowego najmu pojazdu i fakturze VAT nr (...) oraz aktach szkody przekazanych przez powoda na płycie CD, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Legitymacja powoda do występowania w niniejszym procesie uzasadniona była treścią art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi natomiast art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4 k.c. uprawnienie uszkodzonego dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 wskazanego wyżej artykułu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy szkodą a wskazanym wyżej zdarzeniem.

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku uszkodzonego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji uszkodzonego i konkretnych okoliczności

sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.).

Tutejszy Sąd stoi na stanowisku, iż utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia niewątpliwie stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Jeżeli zatem przed wypadkiem poszkodowany korzystał ze swojego samochodu, brak jest podstaw do uznania, iż w czasie jego naprawy nie może również korzystać z samochodu na koszt ubezpieczyciela. Stan ten nie doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego, albowiem pozwala jedynie na jego funkcjonowanie w zakresie, w jakim miało to miejsce przed wypadkiem.

Wskazać także należy, że jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, Biul.SN 2005/3/11). Nadto, powód nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi najtaniej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99 dotyczące wprawdzie wysokości szkody na tle umowy autocasco, ale w pełni znajdujące zastosowanie do sprawy niniejszej).

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów samochodowych, jakości i kosztów napraw, określania ubytków wartości pojazdów J. A. średnia stawka czynszu pojazdów klasy jak wynajmowany (tj. C/D) w okresie najmu oscylowała na rynku (...) w granicach ok. 208 zł netto za dobę wypożyczenia i mieściła się w przedziale od 150 zł do 255 zł, zaś w grupie pojazdów (...) (do których zalicza się pojazd uszkodzony) w granicach 180-210 zł i mieściła się w przedziale od 150 do 300 zł. Biegły podkreślił, że przy wynajmie jednostkowym, indywidualnemu klientowi koszty ustala się w oparciu o prowadzone negocjacje z klientem, przy czym nie ma możliwości wynajęcia egzemplarza idealnie pasującego do pojazdu uszkodzonego. Odnośnie czasu naprawy pojazdu biegły wskazał, iż czas naprawy powinien wynosić maksymalnie około 17 dni, biorąc pod uwagę rzeczywisty proces naprawy, zmianę stanowisk pracy, obsadę osobową wykonującą poszczególne prace, oprzyrządowanie i narzędzia, prace pomiarowo – kontrolne, współczynnik wydajności, czas na zamówienie i uzyskanie niezbędnych części i materiałów, wymuszone przestoje wynikające z weekendu oraz przyjęcie i wydanie auta po naprawie. W rozpoznawanej sprawie na wydłużający się proces naprawy nie miało wpływu postępowanie wykonawcy, poszkodowanego czy powoda, lecz prowadzenie postępowanie likwidacyjnego przez pozwanego w sposób opieszale i niezrozumiale. Do powyższej opinii zarzuty wniosła strona pozwana, kwestionując przyjęty przez biegłego uzasadniony czasookres naprawy pojazdu do dnia 12 września 2015 roku. Pozwany podniósł, że w korespondencji mailowej z dnia 27 sierpnia 2015 roku przekazał przedstawicielowi warsztatu informację o możliwości naprawy zgodnie z oceną techniczną, wobec tego już tego samego dnia pracownik warsztatu powinien zamówić części do uszkodzonego pojazdu, co nastąpiło dopiero w dniu 2 września 2015 roku. Pozwany zanegował również przyjęte przez biegłego stawki za 1 dobę pojazdu zastępczego, bowiem biegły bazował głównie na pojazdach należących do segmentu D. Tymczasem uszkodzony pojazd zaliczany jest do segmentu B. C.. Pozwany wskazał, iż maksymalnie właściwe dla wyliczenia przeciętnej stawki należałoby uwzględnić pojazdy należące do segmentu C. Dodatkowo pozwany podniósł, iż biegły nie uwzględnił ofert z lokalnego rynku, tj. ze S. i okolic, będącego miejscem zamieszkania poszkodowanego. W odpowiedzi na powyższe zarzuty biegły podkreślił, że pozwany ostatecznie zaakceptował kosztorys wykonawczy w dniu 31 sierpnia 2015 roku, ale tylko w zakresie robocizny i materiałów lakierniczych na kwotę 7.264,09 zł, a decyzję wydał w dniu 7 października 2016 roku. Biegły wskazał również, że za uzasadnione uznać należy obawy wykonawcy usługi w zakresie pokrycia kosztów części zamiennych, a nawet kontynuowania naprawy, powstałe ze względu na duże rozbieżności kalkulacji naprawy wynikające z zastosowania przez pozwanego zamienników i nieuzasadnionych procentowych potrąceń. Odnośnie zaś zastosowanych stawek dobowych za najem pojazdu biegły podał, iż w większości wypożyczalni samochodów zastępczych klasa (...) (do której należy pojazd poszkodowanego) wynajmowana jest w stawkach obowiązujących dla klasy D. Nie można także posługiwać się tylko stawkami najniższymi. Zgodnie

z nałożonym przez Sąd zobowiązaniem biegły przeanalizować miał stawki najmu pojazdów (...) oraz (...) jakie występowały w O.. Także uwzględnienie wskazanego przez pozwanego rynku lokalnego dla mieszkańca S. jest bez uzasadnienia, albowiem naprawa była przeprowadzona w (...) w O.. Na rozprawie w dniu 26 września 2017 roku biegły (w związku z kolejnymi zarzutami zawartymi w piśmie z dnia 13 czerwca 2017 roku) podtrzymał wnioski zawarte zarówno w opinii głównej, jak i opinii uzupełniającej. Wskazał, że główny problem polegał na tym, że koszt naprawy samochodu był bardzo rozbieżny z ustaleniami końcowymi, wobec czego wykonawca naprawy poprosił pozwanego o bardzo wyraźną dyspozycję w mailu z dnia 27 sierpnia 2015 roku. W związku z tym nastąpiło przedłużenie czasu naprawy od dnia 27 sierpnia do dnia 3 września 2015 roku.

Sąd uznał, iż sporządzone przez biegłego opinie pisemne oraz opinia ustna zostały sporządzone w sposób wyczerpujący, zrozumiały, rzetelny, jak również jasny i logiczny. Uzupełniając wnioski wyprowadzone przez biegłego Sąd podkreśla, że rolą ubezpieczyciela jest, aby jak najszybciej przeprowadzić wycenę i ustalić zakres szkody. Należy przy tym zauważyć, że warunkiem koniecznym do zaliczenia czasu oczekiwania na zatwierdzenie kalkulacji, jako uzasadnionego dla wynajmu pojazdu zastępczego, jest należyte współdziałanie w tym zakresie z ubezpieczycielem ze strony poszkodowanego oraz warsztatu naprawczego, które polegać będzie w szczególności na: niezwłocznym sporządzeniu i przekazaniu ubezpieczycielowi kalkulacji, jej rzetelności czy też bieżącym przekazywaniu niezbędnych informacji o okolicznościach wpływających na zmianę kosztorysu w trakcie procesu naprawy. Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie na wydłużenie czasu naprawy pojazdu wpływ miały czynności pozwanego jako likwidującego szkodę, nie zaś zachowanie poszkodowanego M. M., a tym bardziej powoda. Odnosząc się zaś do zastosowanej przez powoda stawki najmu pojazdu zastępczego Sąd stwierdził, iż jest to stawka mieszcząca się w granicach średniej rynkowej zarówno dla samochodów klasy D, jak i klasy B C., wobec czego nie sposób uznać ją za rażąco wygórowaną. W związku z powyższym Sąd przyjął, iż poszkodowany miał prawo do najmu pojazdu zastępczego na okres 5 dni (tj. od 7 do 12 września 2015 roku) za stawkę dobową w kwocie 200 zł netto (246 zł brutto), łącznie 1.230 zł.

W świetle powyższego Sąd zasądził, w punkcie pierwszym wyroku, od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.230 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości nie wyższej niż odsetki ustawowe za opóźnienie.

O odsetkach orzeczona na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)